

СУЧАСНИЙ ЛІТПОТІК

УДК 821.161.2.09 Роздобудько

Наталія ГАЛУШКА

МЕЛОДРАМА «ЗІВ'ЯЛІ КВІТИ ВИКИДАЮТЬ» ІРЕН РОЗДОБУДЬКО В КОНТЕКСТІ МАСОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ

«Я люблю своїх читачів. Коли я пишу,
я знаю, хто буде читати цей текст і
стараюся для читача – кожного окремо»
Ірен Роздобудько

Статтю присвячено системному аналізу художніх особливостей роману «Зів'ялі квіти викидають» Ірен Роздобудько в контексті сучасної української літератури. Автор розглядає мелодраму як жанр популярного мистецтва, виокремлює основні її риси, продиктовані читацьким попитом та мистецькою зорієнтованістю. Для мелодрами «Зів'ялі квіти викидають» характерні: тяжіння до сюжетності, створення ефекту «впізнання реальності», двоадресна спрямованість, використання мелодраматичної інтриги твору, заглиблення в людську психологію, інтерес до суперечливого внутрішнього світу людини, діалогічність, легкість стилю. Автор доходить висновку, що роман Ірен Роздобудько презентує сучасну прозу, яка розташовується на перехресті елітарної та егалітарної літератури. Цю її «серединну» ланку дослідники кваліфікують як «мідл-літературу», що націлена відповідати на актуальні запити й виклики сучасності і водночас стимулювати читача до серйозних розмислів. Окрему увагу приділено таким складовим поетикальної парадигми твору, як мотиви та домінуючі образи.

Ключові слова: масова література, популярні жанри, мелодрама, «ендорфінові жанри», сюжетність, ефект «впізнання реальності», психологізм, двоадресна спрямованість прози, мелодраматичні елементи, авторський стиль письма.

Постановка проблеми. Нерідко масову літературу асоціюють із творчістю, яка орієнтована на потенційно велику аудиторію, тобто широкі маси. Потрактування цього терміну насправді складне й неоднозначне, проте воно не обмежується лише єдиною такою характеристикою. Так, літературознавчий енциклопедичний словник серед ознак масової літератури визначає: серійне виробництво, розрахунок на значне розповсюдження, позитивізм, орієнтацію на сприйняття спрощеного й «популяризованого» твору справжнього мистецтва тощо [8, 213]. Різноманітність понятійного апарату (масова література, популярна, розважальна, тривіальна, формульна, низова, ринкова, трешова, споживацька, комерційна, паралітература тощо) свідчить про різні критерії, теоретичні концепції й підходи у його дефініціюванні. Це спричинено, певною мірою, тим, що сама масова література є історично змінною категорією. Її виокремлюють на протигагу елітарному, класичному письму і зіставляють здебільшого із термінами «масова культура», «масове суспільство».

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Серед ґрунтовних праць зарубіжних і вітчизняних літературознавців у вивченні питання масової літератури варто назвати дослідження Дж. Сторі, Дж. Кавелті, К. Блума, Дж. Сібрука, Б. Менцель, П. Свірські, Ю. Лотмана, В. Халізева, Б. Дубіна, Л. Гудкова, І. Саморукова, М. Черняк, С. Чуприніна та ін. В українському сучасному літературознавстві окремі теоретичні аспекти зазначеної проблеми висвітлено в наукових розвідках В. Гусева, Т. Гундорової, М. Домбровської, Н. Зборовської, М. Зубрицької, М. Наєнка, Я. Поліщука, А. Таранової та ін. З'явилась і перша тематична монографія «Масова література в Україні : дискурс / гендер / жанр» С. Філоненко. Вагомість цієї праці зумовлена насамперед тим, що авторка не тільки подала широку обсервацію західного та пострадянського (російського й українського) наукового дискурсу про масову літературу, а й, спираючись на нього, дослідила генезу, розвиток, жанрову типологію цього літературного явища, проілюструвала зв'язок українського

історико-культурного контексту і тенденцій загальносвітової глобалізації. За словами дослідниці, феномен «масової літератури» базується не стільки на широті читацької спрямованості та орієнтації, скільки на використанні популярної жанрової парадигми, яку репрезентують переважно: жіночий детектив, політичний трилер, психологічний трилер, трилер-катастрофа, мелодрама, вестерн, сентиментальний кітч, кримінальний роман та ін.[11]. Саме друга характеристика й стає передумовою успішності першої та забезпечує її повноцінне функціонування і усвідомлення «масовості» насамперед як ознаки попиту.

Як стверджує Р. Харчук, про існування «повноцінної масової літератури в українському варіанті» говорити поки що зарано. Головна причина цього – відсутність стабільного функціонування книжкової індустрії, адже вона лише набирає обертів. Дослідниця виокремлює такі основні «надзавдання» сучасного прозописьма: «переформулювати соцреалістичний канон, переорієнтувати літературу із одноголосся на багатоголосся [12, 233]». Н. Зборовська у статті «Українська література в умовах масової культури», аналізуючи взаємовпливи масового суспільства й масової культури, феномен «масової літератури» розглядає насамперед як «комерційну текстуальність для мас, причому комерційний чинник активно проникає в індивідуальний акт творчості, спонукаючи до використання популярних форм [2, 48]». На думку літературознавця, масова література бере свої витoki із народницької, а тому: 1) потребує динамічних і цікавих історій; 2) використовує нові популярні форми для народу; 3) закладає певні підсвідомі підтексти.

Л. Демська-Будзуляк зазначає, що українське літературознавство взагалі не дуже толерує масову літературу: «Така ситуація склалася у нас історично і, як не дивно, міцно закорінена ще в далеке ХІХ століття, коли літературі приписували переважно дидактичну (повчальну), а згодом аксіологічну (репрезентанта цінностей, чи оціночну) функцію [1]». На сьогодні в науково-критичних літературознавчих студіях все більше актуалізується питання «легітимізації» масової літератури. За цією проблематикою з'являються окремі розвідки, де безпосередньо розглядаються тенденції функціонування масового письма у проєкції на сучасну літературу. Однак значна частина творів і досі залишається поза увагою дослідників.

Метою нашої розвідки є аналіз жанрово-стильових особливостей роману «Зів'ялі квіти викидають» (2006 р.) української письменниці Ірен Роздобудько в контексті сучасної літератури. Реалізація зазначеної мети передбачає виконання таких завдань: 1) виокремити основні типологічні характеристики мелодрами як жанру масової культури; 2) проаналізувати роман «Зів'ялі квіти викидають» у контексті сучасного прозописьма; 3) виділити художні особливості твору, які є визначальними у формуванні індивідуально-авторського стилю письменниці.

Виклад основного матеріалу. Маніпулятивні риси масової літератури, її здатність впливати на смаки та вподобання читачів значною мірою залежать від використання нею різноманітних форм популярних жанрів (детективу, трилеру, вестерну, містики, авантюрно-пригодницького роману та ін.). Так, кінець ХХ – початок ХХІ ст. як у зарубіжній, так і в українській літературі та кіноіндустрії характеризується актуалізацією та розвитком мелодрами. Першопочатково її розглядали як жанр драматургії, в якому діалогічне й монологічне мовлення велося під музичний акомпанемент. Серед визначальних ознак мелодрами виокремлювали: відверту морально-дидактичну тенденцію, гостру інтригу, гіперболізоване зображення пристрастей («сльозливість»), прямолінійний поділ героїв на «добрих» і «злих» [7, 448]. У новітньому літературному дискурсі «так тепер називають і телевізійні «мільні опери», і старі ліричні фільми, і літературу сентиментального змісту, зокрема любовний роман [13, 74]». Мелодраму прийнято розглядати як жанр популярного мистецтва, який є затребуваним і бажаним для більшості. Вона вдало компілює ознаки високого і низького стилю, адже на різних рівнях спілкування письменника – читача виникають різні пласти літератури й, відповідно, відкриваються різні пласти для сприйняття текстового полотна. Певна затребуваність мелодрами спричинює неправомірність твердження, що вона є «продуктом» лише масового мистецтва. Проте, це лише з погляду на читацьку орієнтацію та потреби сучасного книжкового ринку.

Відзначимо ті її жанрові маркери й установки, які сприяють утвердженню / усталенню цієї думки: 1) за своєю природною суттю мелодрама тяжіє до тривіальності; 2) вона призначена переважно для жіночої аудиторії; 3) їй притаманна легка і спрощена манера висвітлення подій, сюжетна варіативність; 4) використання «проблематики повсякдення»; 5) в основі твору – сюжетна схема «love story»: любовний трикутник, родинні стосунки, щасливе / нещасливе кохання; 6) передбачуваність фіналу; 7) для мелодрами характерна підвищена емоційна насиченість: так, С. Філоненко відносить її до так званих «ендорфінових» жанрів, що втілюють романтичні фантазії, навівають солодкі мрії, викликають приємне збудження, заспокоюють через упевненість читачки в щасливому фіналі [11, 161] (тобто в оцінювальному аспекті на передній план виступає емоційний чинник, емоцію безальтернативно домінує над культурою раціо); 8) вона здатна виконувати гносеологічну, терапевтичну та соціалізуючу функції; 9) як книжковий варіант популяризується завдяки її екранізації або ж подання матеріалу в аудіоформаті; 10) у творах мелодраматичного спрямування прочитується певна шаблонність сюжету, стереотипність поведінки героїв, їхня штучність. За Дж. Кавелті, мелодрама належить до так званих формульних жанрів. Американський культуролог у своїй праці «Пригода, таємниця і любовна історія: формульні оповіді як мистецтво і популярна культура» визначає літературну формулу як «структуру оповідних чи драматичних конвенцій, використаних в значній кількості творів [3, 33]». Часто відбувається плутанина термінів «формула» й «жанр», проте науковець чітко розмежовує ці поняття. У його трактуванні формула – це синтез специфічних культурних тем та універсальних форм чи архетипів (patterns), що втілені в конкретній оповіді за допомогою індивідуальних образів, конкретної обстановки й ситуації. Мелодраматичні формули, в розумінні Дж. Кавелті, описують світ, повний насилля, проте контрольований моральним принципом «відплати». Основна їхня характеристика визначається прагненням показати моральність та справедливість світового порядку, завдяки висвітленню у літературі традиційних прикладів правильної й неправильно поведінки.

Проте, все ж навряд чи можна вважати правильним твердження, що мелодрама – це жанр виключно «масової культури», оскільки за своєю природою вона не позбавлена певної суттєвої значущості. Адже вирішальним є не тільки орієнтація на конкретний жанровий канон, а й авторська манера втілення своїх ідей у творах мистецтва (тобто установка автора), а також естетичний рівень читацької компетентності. Тому варто досліджувати функціонування популярних жанрових моделей стосовно конкретного твору, аби пізнати глибше його структуру, закономірності певних еволюційних змін, його ідейно-естетичну спрямованість, художню наповненість та цінність, аби визначити місце у літературі загалом.

Розглянемо своєрідність жанру мелодрами на прикладі роману Ірен Роздобудько «Зів'ялі квіти викидають», спробуємо визначити його місце у системі координат сучасного українського прозописма. Цей твір «про заперечення п'ятого постулату Евкліда і тієї літературної аксіоми, що «алгеброю не можна перевірити гармонію» [5]». Він про життєвий вибір та непрості випробування славою, допитливу юність та зрілу мудрість, зрадливе кохання та жіночу дружбу, і, зрештою, – це зворушлива історія повчально-моралізаторського характеру. В основі її сюжету – «історія двох актрис, колишніх «зірок» радянського кіно, і однієї молодої жінки, яка доглядає за ними в притулку для самотніх акторів. Все життя ці актриси запекло ворогували між собою, адже були суперницями в коханні до чоловіка, який виявився не вартим любові та самопожертви. І тільки наприкінці життя обидві зрозуміли, що могли б бути... найкращими і найвірнішими подругами. Молода головна героїня роману так само переживає особисту драму, але завдяки мудрості своїх підопічних усвідомлює, що життя, яким би воно не було, – прекрасне, його не варто марнувати на тимчасову метушню... [9]». Отже, вже з анотації бачимо, що в центрі оповіді показ *життєвих любовних перипетій*, зосереджених здебільшого на детальному висвітленні внутрішньо-психологічних станів головних героїв, їхніх емоцій, почуттів, переживань, міркувань та душевних протиріч.

У романі простежуємо дві основні сюжетні лінії: перша зосереджена на зображенні стосунків любовного трикутника: Леда Ніжина – Лебідь – Едіт Береш; друга – це безпосередньо історія становлення образу юної дівчини Стефки. Всі події побудовані за

принципом ситуативного збігу обставин, парадоксальності або ж іронії долі. Це надає сюжету твору якоїсь підозрілої штучності, недосказанності. Головною інтригою роману стала відверта життєва сповідь кожної героїні. Загалом, його персонажі не належать до категорії ані позитивних, ані негативних. Авторка відтворює їх у реалістичному світлі, правдоподібно і цілком приземлено. Хоча на питання, чи мають герої роману «Зів'ялі квіти викидають» певних прототипів серед акторів, Ірен Роздобудько у одному зі своїх інтерв'ю відповіла: «Я «неправильна людина», неправильний «письменник», тобто я взагалі НЕ письменник. Чомусь мене лякає це визначення. Я не шукаю прототипів ніколи, не намагаюсь «фотографувати» реальність. Я все інтуїтивно узагальнюю. Але мені нині називають цілком конкретні імена людей, з котрими відбувалися подібні історії! Оце для мене несподівано і дивно. Хіба що, пишучи про стару актрису з псевдонімом Едіт Береш, думала про Тетяну Окуневську. Але ні в якому разі не «списувала» її образ [6, 6]». Створення *ефекту «впізнання реальності»* у художній прозі сучасної авторки проявляється у використанні реалістичних методів при змалюванні художніх деталей сюжетної канви твору, портретних характеристик персонажів, відтворенні повсякденно-рутинної проблематики, описів природи.

Через відтворення пейзажних замальовок розкриваються найтонші настроєві моменти роману, передається динаміка внутрішніх трансформацій, що позначають стан душі оповідача. Емоційна насиченість мови, уміння помічати найтонші художні деталі видають спостережливу, творчу, чуттєву натуру Ірен Роздобудько. Завдяки запахово-смаковим та зображальним характеристикам твір наповнюється насиченою палітрою відчуттів, створюючи відповідний настрій героїв, їхній душевний неспокій, тривогу, замилювання та ін. Наприклад: «Вона ще ніколи не бачила такої краси! Але здивувала її не сама краса насиченої кольорами осені, а те, що вона раніше не помічала її! Запах осені пробивався навіть крізь подвійні віконні рами. Червоні й жовті – нереальні, інопланетні! – дерева в своїй останній відчайдушній розлогості тулилися одне до одного, утворюючи щільне олійне полотно... Але за ці хвилини всі фарби, які вона побачила, всоталися в неї настільки, що здавалося, її нутрощі стали кольоровими – серце, судини, печінка. Ні, не так. То було ще сильніше відчуття: вона побачила себе – такою, якою була зсередини. Ба більше: там, за вікном у всій розкоші свого єства розкинулася саме вона – різнобарвна Стефка [9, 42–43]» – сприйняття і усвідомлення природи як невід'ємної частинки самої себе. Використання непрямих (пейзажі, портрети, образи-символи) та прямих (внутрішній монолог: монолог-роздум, монолог-сповідь, монолог-переживання та ін.) форм психологізму свідчить про заглиблення авторки у людську психологію, її інтерес до суперечливого внутрішнього світу людини.

Головною стильовою рисою творчості Ірен Роздобудько є символізація і підтекстовий характер мови твору. Сама назва роману наштовхує на філософські роздуми: «Зів'ялі квіти викидають» – втіленням чого є ці квіти? Авторка розкриває цю таємницю, порівнюючи їх зі спогадами втрачених років молодості, які потрібно викреслити із пам'яті, аби мати змогу «рухатися» далі. Символічність імен і творчих псевдонімів головних героїв спонукає до розшифрування їхніх рис характеру, а то й певних підтекстових моментів роману. Досить знаковою є вставна розповідь про священну чашу Грааля як символ досяжності бажаного. Удаваність / справжність «ролей» героїнь на тлі життєвих та сценічних перипетій твору контрастно протиставляється бажанню Стефки до самовдосконалення, адже вона прагне стати справжньою, розкрити в собі прихований потенціал, аби відчутти смак не ілюзійного, а реального життя. Проблема сильної жінки («жінки зі стрижнем», за словами авторки), якою хоче бути Стефка, призводить до внутрішньої боротьби двох антитетичних «Я» героїні, до аналізу життєвого досвіду «своїх підопічних» і пронизана мотивом самопошуку та прагненням до самоствердження. У сентиментально-чуттєвому романі-мелодрамі звучать також мотиви суперництва, боротьби ілюзорного/реального, «інакшості» персонажа.

Виклад подій подано у ретроспективному змалюванні. Динамічність історії забезпечена, насамперед, подієвістю сюжеттики твору. Оригінальною є стиль творення образів, де динамізм простежуємо також у портретописанні персонажів. Психологічна модель поведінки, втілена в образах головних героїнь, є цікавою і багатоаспектною. Т. Качак

систематизує їх, виокремлюючи мотив суперництва як визначальний критерій у конструюванні характерів роману; й акцентує увагу на основних характеристиках, притаманних сучасній жіночій прозі. Так, дослідниця визначає: «Сповідальність, емоційність, жіночу модель наративної та образної систем, жіночу суб'єктивність [4, 299]». По суті, ці маркери частково відображають саму природу мелодраматичного жанру, вказуючи на його своєрідність та читацьку зорієнтованість. Мелодрама, зазвичай, орієнтується на «наївного читача», однак цей твір Ірен Роздобудько свідчить про його багатоадресну спрямованість. Авторська установка на широку читацьку аудиторію відкрито зазначена в епіграфі до статті. Тому можемо говорити про свідому *двоадресність її прозописьма*, націлену як на інтелектуального, так і на масового читача. Загалом, художні твори Ірен Роздобудько можна порівняти з океанським айсбергом: масовий читач бачить лише поверхневу його частину, адже стежить лише за сюжетними перипетіями, а елітарний – «дивиться глибше»: він прослідковує сюжет і, водночас, розкодує приховані підтекстові моменти твору. Сучасні письменники часто виконують роль так званих «подвійних агентів»: вони прагнуть стерти існуючі межі між високим / низьким і зробити твір доступним та читабельним для представників обох категорій. Це простежуємо і в відносно «легкому» стилі його написання.

Мова оповіді здебільшого діалогічна, загалом текст нагадує сценарій фільму. Про використання «кінематографічних за походженням прийомів художнього тексту – сценарності, монтажу, візуальності [10, 148]» – у творі «Зів'ялі квіти викидають» говорить і Г. Улюра. Дослідниця також наголошує на сплутуванні елементів «високого й низького» у межах одної текстової площини твору, «відчутний елемент гри з наївним читачем», дискусійний характер її прози. Мають місце у романі авторські міркування, втручання й коментарі щодо образів та відтворюваних подій, ліричні екскурси. Так, зокрема, ця особливість творчої манери письменниці безпосередньо відзначена впливом постмодернізму. Про цей твір можемо говорити і як про мелодраматичний книгосеріал: у 2007 р. з'явилася його аудіоверсія, згодом – у 2009 р. – чотирьохсерійна кінопостановка «Осенние цветы (Три судьбы)», відзнята за мотивами роману, що тільки сприяє його успішному популяризуванню.

Висновки. Отже, для роману-мелодрами «Зів'ялі квіти викидають» Ірен Роздобудько характерні: тяжіння до сюжетності, створення ефекту «впізнавання реальності», двоадресна спрямованість, використання мелодраматичної інтриги твору, заглиблення авторки в людську психологію, інтерес до протирічного внутрішнього світу людини, діалогічність, легкість написання. Завдяки використанню популярної формули мелодрами українська письменниця доносить до читача важливі життєві істини, прагнучи схилити його до серйозних розмислів. Цей твір презентує царину сучасної літератури, що є «серединною» ланкою літератури, яка розташовується поміж полюсами елітарного і масового письма. Дифузія елементів цих двох категорій спричинює появу «мідл-літератури», або ж «маргінальної» літератури, що націлена відповідати на актуальні запити й виклики сучасності і водночас стимулювати читача до серйозних розмислів. Цю літературну «нішу» досить яскраво презентує прозовий доробок Ірен Роздобудько. У перспективі наших подальших наукових досліджень плануємо зосередитися на детальному вивченні проблематики та жанрово-стильової своєрідності художньої прози сучасної авторки, зокрема глибше осягнути побудову ідейно-художньої концепції її творів.

Список використаної літератури

1. Демська-Будзуляк Л. Українська масова література : погляд ізсередини [Електронний ресурс] / Леся Демська-Будзуляк. – Режим доступу : <http://litakcent.com/2012/01/27/ukrajinska-masova-literatura-pohljad-izsередiny/>
2. Зборовська Н. Українська література в умовах масової культури / Ніла Зборовська // Дивослово. – 2008. – № 4. – С. 47–50.
3. Кавелті Дж. Изучение литературных формул / Дж. Кавелті; перевод с англ. Е. М. Лазаревой // Новое литературное обозрение. – 1996. – № 22. – С. 33–64.
4. Качак Т. Інтерпретація образу жінки і мотиву суперництва у сучасній жіночій прозі (на матеріалі романів Галини Тарасюк та Ірен Роздобудько) / Тетяна Качак // Актуальні проблеми слов'янської філології. – 2008. – Випуск XVII. – С.283–301.

5. Куява Ж. Ірен Роздобудько: «Масовість» сприймаю, як ознаку попиту [Електронний ресурс] / Жанна Куява. – Режим доступу: <http://litakcent.com/2012/11/05/iren-rozdobudko-masovist-sprujmajaju-jak-oznaku-rorytu/>
6. Лобановська А. Роздобудько І. «Я неправильний письменник» : [розмова з Ірен Роздобудько, українською письменницею] / А. Лобановська // Літературна Україна. – 2007. – 21 червня. – С. 6.
7. Мелодрама // Літературознавчий словник-довідник / ред. кол.: Р. Т. Гром'як, Ю. І. Ковалів та ін. – К. : ВЦ «Академія», 1997. – С. 447–448.
8. Мурав'єв В. С. Массовая литература // Литературный энциклопедический словарь / Под общей ред. В. М. Кожевникова, П. А. Николаева. – М. : Сов. энциклопедия, 1987. – С. 213–214.
9. Роздобудько І. Зів'ялі квіти викидають : роман / Ірен Роздобудько. – К. : Нора-Друк, 2011. – 204 с. – (Популярні Книжки).
10. Улюра Г. Театр : помилковість аксіоми / Ганна Улюра // Київська Русь : літературно-критичний часопис. – 2006. – №2. – С. 144–149.
11. Філоненко С. Масова література в Україні : дискурс / гендер / жанр : монографія / Софія Філоненко. – Донецьк : ЛАНДОН–XXI, 2011. – 432 с.
12. Харчук Р. Б. Сучасна українська проза: Постмодерний період: Навч. посіб. / Роксана Борисівна Харчук. – К.: ВЦ «Академія», 2008. – 248 с. (Альма-матер).
13. Чтение в библиотеках России. Информационное издание. Выпуск №6. Развлекательное чтение в библиотеках.; [сост. Э.А.Воронина, А.С. Степанова]. – СПб. : Российская национальная библиотека, 2007. – 144 с.

Одержано редакцією 16.01.2013 р.

Прийнято до публікації 25.01.2013 р.

Анотація. *Галушка Н.В. Мелодрама «Увядшие цветы выбрасывают» Ирэн Роздобудько в контексте массовой литературы. Статья посвящена системному анализу художественных особенностей романа «Увядшие цветы выбрасывают» Ирэн Роздобудько в контексте современной украинской литературы. Автор рассматривает мелодраму как жанр популярного искусства, выделяет основные ее черты, продиктованные читательским спросом и художественной ориентированностью. Для мелодрамы «Увядшие цветы выбрасывают» характерны: тяготение к сюжетности, создание эффекта «узнавания реальности», двухадресная направленность, использование мелодраматической интриги произведения, погружение в человеческую психологию, интерес к противоречивой сущности внутреннего мира человека, монологичность, легкость стилизованного написания. Автор приходит к выводу, что это произведение представляет сферу современной прозы, которая располагается на перекрестке элитарной и эгалитарной литературы. Это ее «срединное» звено исследователи квалифицируют как «мидлл-литературу», нацеленную отвечать на актуальные запросы и вызовы современности и одновременно стимулировать читателя к серьезным размышлениям. Отдельное внимание уделено таким составляющим поэтикальной парадигмы произведения, как мотивы и доминантные образы.*

Ключевые слова: *массовая литература, популярные жанры, мелодрама, «эндорфиновые жанры», сюжетность, эффект «узнавания реальности», психологизм, двухадресная направленность прозы, мелодраматические элементы, авторский почерк.*

Summary. *Galushka N.V. Melodrama "Withering flowers throw out" by Irene Rozdobud'ko in the context of mass literature. The article is devoted to systematic analysis of main features of Irene Rozdobud'ko's novel "Withered flowers throw out" in the context of modern Ukrainian literature. The author examines the melodrama as a genre of popular art, identifies its basic characteristics dictated by reader demand and artistic orientation. For melodrama "Withered flowers throw out" is distinctive: the attraction to the plot, creating the effect of "recognition of reality", dual addressee orientation, using of melodramatic intrigue of work, immersion in human psychology, interest in the contradictions of the inner world of man, using of monolog, easy style of writing. The author concludes that the novel by Irene Rozdobud'ko presenting such realm of contemporary prose, which is located at the intersection of an elitist and egalitarian literature. This "middle" tier researchers described as "middle literature" that aims to respond to the urgent needs and challenges of today and at the same time encourage the reader to serious thoughts. Special attention is paid to such components of paradigm of the prose work as motifs and dominant images.*

Key words: *mass literature, popular genres, melodrama, "endorphines genres", plot, the effect of "recognition of reality," psychologism, dual addressee orientation of the prose, melodramatic elements, author's style of writing.*